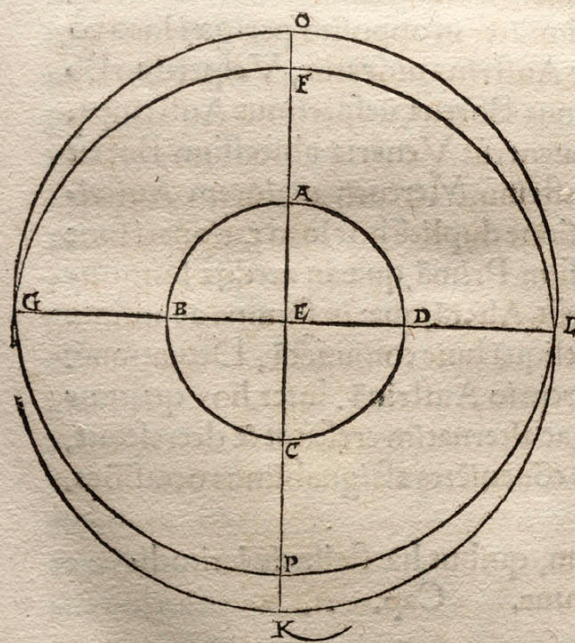

uariabili sed regulari. Quoniam in Saturno, Ioue, & Marte angulus sectionis, in sectione illa tanquam axe librationem quandam accipit, qualem circa præcessionem æquinoctiorum demonstrauimus, sed simplicem & motui commutationis commensurabilem, sub quo augetur & minuitur certo interuallo. Vt quotiescunque terra proxima fuerit planetæ, nempe acronyctico, maxima contingat orbis planetæ inclinatio, in opposito minima, in medio mediocris: ut cum fuerit planeta in limite maximæ latitudinis Boreæ siue Austrinæ, multo maior apparet eius latitudo in propinquitate terræ, quam eius maxima distantia. Et quamuis hæc sola posset esse causa huiusce diuersitatis inæqualis terræ distantia, secundum quod propinquiora maiora uidentur remotioribus, sed maiori differentia excrescunt deficientque harum stellarum latitudines, quod fieri non potest, nisi etiam orbis illorum in obliquitate sua librarentur. Sed ut antea diximus in his quæ librantur, oportet medium quoddam extremorum

accipere. Quæ ut aper-
tiora fiant, Sit orbis ma-
gnus, qui in plano signi-
feri $ABCD$, centrum ha-
bens E , ad quem incli-
nus sit orbis planetæ, qui
sit $FGKL$, mediæ ac per-
manentis declinationis,
cuius limes latitudinis
Boreus F , Austrinus K ,
descendens sectionis no-
dus G , ascendens L , Sectio
cõmunis BED , quæ exten-
datur in rectas lineas G
 B, DL . Qui quidem qua-
tuor termini non muten-
tur, nisi ad motum abssi-
dum. Intelligatur autem, quod motus stellæ longitudinis non
feratur sub plano ipsius F & circuli, sed sub alio quodam obliquo
ipsi F & homocentro, qui sit OP , qui se inuicem secant in eadem
 GE, DL & c.

GE, DL recta linea. Dum ergo stella sub OP orbe feratur, & ipsi
interdum motu librationis coincidens ipsi FK plano, transmi-
grat in utraq; partes, facitque ob id latitudinem apparere uariã.
Sit enim primò stella in maxima latitudine Boreæ sub O signo
proxima terræ, in A existenti, & excrescet tunc ipsa latitudo stel-
læ penes angulum OGF maximæ inclinationis OGP orbis. Cu-
ius motus accessus & recessus, quia motui commutationis com-
mensurabilis existit per hypothesim, si tunc terra fuerit in B , con-
gruet O in F , & minor apparebit stellæ latitudo in eodem loco
quàm prius. Multo etiam minor si terra in C signo fuerit, trans-
migrabit enim O in extremam & diuersam librationis suæ par-
tem, & relinquet tantum, quantum à libratione ablatiua lati-
tudinis Boreæ superfuerit, nempe ab angulo æquali ipsi OGF ,
Exinde per reliquum hemicycli ODA , crescet latitudo stellæ Bo-
reæ, existētis circa F , donec ad primū A signū redierit, unde exi-
uerat. Idem processus atque modus erit in stella meridiana circa
 K signum constituta, sumpto à C terræ motus exordio. Quod
si stella in altero G uel L nodo fuerit, acronyctus uel sub Sole
latens, quamuis tunc plurima inclinatione destiterint inui-
cem orbis FK & OP , nulla propterea latitudo stellæ sentietur,
utpote quæ sectionem orbium communem tenuerit. Ex quib-
us, ut arbitror, facile intelligitur, quomodo latitudo plane-
tæ Boreæ decreseat, ab F ad G , & Austrinæ à G ad K augeatur,
quæ ad L tota euanescit transeatque in Septentriones. Et tres illi
superiores hoc modo se habent. A quibus ut in lōgitudine sic in lati-
tudinibus nō parū differunt Venus & Mercurius, quod sectiones or-
biū cõmunes per apogæa habeant & perigæa collocatas, eorū
uero maximæ inclinationes ad medias abssidas cõuertuntur li-
brationem subeunt priori dissimilē. Ambæ tamē reuolutionibus tel-
luris sunt cõmensurabiles, sed nō uno modo. Nā prima libratio
hoc habet, quod reuoluta semel terra ad illorū abssides motus li-
brationis ipsæ bis reuoluit, axē habēs pmanentē, sectionē quā
diximus p apogæa & perigæa, ut quiescuntque linea mediæ mōtus
Solis fuerit in perigæo siue apogæo illorum, maximus accidat
angulus sectionis. In medijs aut lōgitudinibus, minimus semp.
Secunda